Ч. 278. Неділя 26 (13) грудня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Скликане соймів. — До ситуациї. — Угорска криза. — Новий король Бельґів.

Вчерашна „Wiener Ztg.“ оголошує цісарский патент, скликуючий сойми Австриї горішної, Триесту, Гориции і Градиски на 27. с. м., Стириї, Країни, Морави, Шлеску на 28. с. м., Буковини і Сольногорода на 4. січня 1910 р.

„Lidove Noviny“ з Берна доносять о дуже знаменній події в ческім клюбі з причини клюбової дискусиї над голосованем в справі буджетової провізориї. Отже др. Пацак, бувший міністер, просив, аби звільнено єго від голосованя в тій справі, бо яко тайний радник не може голосувати против правительства. Подібну просьбу внесли пп. Фідлер, Жачек і Форшт. Др. Крамарж спротивив ся однако рішучо тим жаданям. Вивязав ся завзятий спір. Др. Крамарж грозив зложеньм президентури, вказував крім того на те, що німецкий міністер земляк др. Шрайнер мав відвагу голосувати против волї правительства, а чи супротив того чеcкі посли не мають поступити так само? По промові др. Крамаржа згадані посли відкликали свої просьби.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня: Тайний радник Люкач був в четвер перед полуднем на двогодинній авдиєнциї у цісаря. Відтак приймив цісар ґр. Кин-Гедерваріого на авдиєнциї, котра тревала пів години. О год. 3 по полудни Люкач повідомив устно представителїв праси, що монарх призначив єго на президента міністрів і дав єму повновласть до переговорів зі сторонництвами політичними в справі утвореня нового кабінету. О 5 годині по полудни Люкач відїхав до Будапешту, де розпічне переговори.

Дальші вісти з Відня гласять: Кабінетну кризу можна уважати полагодженою, але тілько поки-що. Чи задача Люкача удасть ся, не звістно, а наміряє він оперти кабінет на лїбералах з 1867 року і на приклонниках Юшта. Приклонників Юшта наміряє Люкач приєднати відповідию цісаря що до реченця утвореня самостійного банку на Угорщині. Чи то удасть ся, не знати. Сполукою обох сторонництв єсть реформа виборчого права в дусї рівноправности, загальности і безпосередности. Посла Кошута від тої угоди виключено.

„Die Zeit“ доносить, що цісар має намір в січни виїхати до Будапешту на знак, що стан угорскої кризи не уважає грізним.

Вчера в Брукселї відбула ся торжественна інтронізация нового бельґійского короля Альберта. Торжество оповістило стоoден вистрілів гарматних. Доми були прибрані хоругвами о красках бельґійских і держави Конґо. Уличний рух був величезний. Вікна і балькони переповнені, навіть на дахах були товпи цікавих. Войско і горожаньска ґвардия творили шпалїр. Публика в многих місцях переломила шпалїр ґвардиї. О годині десятій рано король, одітий в ґенеральский уніформ, виїхав з замку Ляекен. Бурмістр міста Ляекен повитав короля іменем населеня і зложив єму желаня. Король удав ся до палати послів. Коли війшов до неї, всі присутні встали з своїх місць з виимком социялістів, котрі вносили ріжні оклики, однако заглушили їх оклики в честь короля. Роздали ся були також свистаня, але не знати, звідки они походили. До брами парляменту супроводили короля єго жінка, королева Єлисавета, ґр. Фляндриї, ґрафиня Льонай і инші члени королївского дому і достойники.

В палаті послів король виголосив бесїду, в котрій передусім підніс заслуги Леопольда I. і Леопольда II. яко творця незабутної діяльности в Африці. Подякував відтак державам, котрі вислали своїх представителїв на похорон помершого короля. Дальше

---

25)

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Срібна шибениця.

Недалеко від міста Бедфорд, серед живописної сторони стояв хороший двір. Дім з всякими вигодами, будинки господарскі в дуже добрім стані — все то було доказом зажиточности господаря.

Був осінний мрачний вечер. Тишина довкола, лиш в ясно осьвітленій столовій компаті того двірка було гутірно і весело. За обильно заставленим столом сиділо при пирі невелике але добірне товариство: панове і пані.

Джон Бинтлї обходив нині 25-ті роковини своєї служби державної. Крім єго родини і помічників, брали участь в торжестві також два товариші ювилята, котрі прибули з родинами з инших міст, бо в Бедфорд не мав Джон Бинтлї ніяких товаришів. Прибувші гості намірили тут також переночувати, бо в місті ніхто би їх за ніякі гроші не приймив був.

Причиною того було їх суспільне положенє. Оба джентльмени подібно як і честивий ювилят виконували ремесло (без сумніву дуже пожиточне), котре основувало ся на тім, що они любили своїм співгорожанам, котрі внаслідок вродженої непонятливости не научили ся розріжняти, що „моє“ а що „твоє“, або взагалї увійшли в дорогу якому небудь з численних параґрафів карного закона, закладали на шию чистісенький шнур, добре скручений з конопель і зложений в зашморок або так звану петлю, а другий конець зачіпали на вічну память до справедливо так званої шибениці, котра належить також до найпотрібнійших слуг суспільности. Що правда, тота наука, дана так на вічні часи таким особам, не на богато їм придавала ся, але за то видцям (котрих завсїгди бувало богато) служила она за відстрашаючий примір.

Отже згаданий Джон Бинтлї обходив срібне весїлє в своїм катівскім званю—обходив єго достойно, так, як пристало на зажиточного господаря, бо крім свого головного занятя був він також ґенеральним екзекутором завіщань всїх чотириноножних співгорожан, що єму забезпечувало також невеличкий але за то певний дохід. Додати потреба, що Бинтлї подібно як і єго предки, по котрих одідичив своє достоїнство і уряд, відзначав ся роботящостию і ощадностию, а єго супруга, походяча також із старої честної родини катівскої, принесла єму в посагі поважну скількість фунтів штерлінґів.

Товариство зібране за гостинним столом, заставленим обильно сріблом, склом та всїлякими стравами і напитками, бавило ся весело. Сьміхи і розмова не втихали анї на хвильку, оповідали собі веселі приказки і небилиці, переважно на основі своїх фахових відносин. Очевидно найживійша гутірка панувала на почетних місцях, де сидів достойний ювилят, єго честна супруга і гості, підчас коли челядь і помічники на другім кінци сиділи смирно, слухали уважно та доливали собі незначно з пукатих фляшок.

Було то — став Бинтлї розповідати — у Верджінії, коли не помиляю ся, року Божого 1816... Там засудили на смерть якогось Кріля... Знаєте може тоту історию? Ні, не знаєте? То слухайте: Єго обжалували о убитє свого товариша подорожі, з котрим ночував в одній господі. Кріль, що правда, присягав ся до самого кінця, що він невинний, гроший також у него не знайшли, але були инші ознаки (впрочім то нас нїчого не обходить), досить, що єго засудили. В день перед траченем прощав ся Кріль дуже довго і щиро зі своєю подругою, а на другий день встав рано в знаменитім гуморі і казав всім, що єго не повісять, бо єму приснив ся віщий сон. А в тих часах люди дуже в сни вірили, отже зійшли ся судиї, котрим Кріль розповів, що слїдує: Менї снило ся, що я стояв на руштованю під шибеницею; пан шериф відчитав менї якраз вирок смерти, серед товпи стояв незнакомий мужчина в білім капелюсї з чорними наборомами і в сірім плащи. Нараз показала ся якась птиця подібна до крука, літала довго над головою незнакомого і кракала: Ось Люїс, правдивий убийник!

В виду того постановили судиї не виконувати вироку, але уважати пильно, чи серед зібраної товпи не знайде ся дійстно мужчина подібний до того, котрого Кріль в снї видів.

сказав, що *для Бельґії надходить пора застановити ся над будучностию*. Она богата і щаслива, але богацтво сотворює обовязки для населеня і поодиноких осіб, душевні і моральні сили краю мусять розвивати ся і скріпляти. З огляду на те Бельґія повинна вести політику людскости і поступу, повинна виповнювати задачу цивілізацийну. Бельґія хоче додержувати своїх зобовязань, як то все робила. Ніхто не має права сумнівати ся о наших словах. Король заповів дальше, що буде старати ся придбати любов і довіре народа. Обіймаючи перед собою самим і перед краєм зобовязаня совістного виповнюнюваня своїх задач, присьвятить тій цїли цїле своє житє і всї свої сили.

О год. 11-ій мін. 30 церемонія в палаті послів скінчила ся і королївский повіз вернув до палати серед одушевлених окликів публики. Соціялісти розкинули поміж населенє манїфест, домагаючий ся утвореня социялїстичної републики.

В палаті королївска пара вийшла на бальков, а дуже численно зібрані товпи витали єї з одушевленєм.

Le Journal доносить з Брукселї, що імовірно не прийде до процесу з бароновою Воґан, бо новий король силує ся всякими способами, аби справу спадщини полагодити в мирній дорозї.

Бельгійска королївска пара приймила вчера депутацию палати послів і сенату, котра вручила їй адресу.

Новинки.

Львів, дня 25 грудня 1909.

— **Іменованя.** Н. Намістник іменував канцелїста Намістництва Стан. Боровича, секретарем повітовим. — Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала концииістів скарбових: Юр. Шенкера, дра Стан. Брикчиньского, Каз. Сквіржиньского, Андр. Навроцкого, Стан. Мрочка, Ст. Богдановича, Едв. Рудницкого, Вол. Гофрика, Генр. Розенбаха, Йос. Стонового, Йос. Лїнка, дра Ст. Чижевича і Генр. Моравіцкого комісарями скарбовими в IX кл. ранґи, а концептових практикантів скарбових: Вільг. Готтлїба, Вінк. Бараньского, Йос. Кімльовского, Павла Покотила, Льва Дунку де Сайо, Ант. Добржаньского і Ник. Кинина концинїстами скарбу в X клясї ранґи в галицких властях скарбових. — Президия краєв. Дирекциї скарбу іменувала асистента технїчної контролї скарбової Ст. Купчиньского, ад'юнктом технїчної контролї скарбової в X кл. ранґи.

— **В справі руских білєтів зелїзничих** доносить вчерашнє „Дїло": Вчера вечером явив ся в нашій редакциї нароком висланий відпоручник станиславівскої дирекциї ц. к. зелїзниць державних з таким комунїкатом взагалї згідним з відповідию львівского директора ц. к. зелїзниць держ. п. Рибіцким, даною послови др. Окуневскому: Від 1 січня 1910 р. будуть зелїзничі білети в 3 мовах нїмецкій, польскій і рускій, видавати отсї більші стациї: в Станиславові, Коломиї, Чорткові, Снятинї, Делятинї, Галичи, Ходорові і Бучачи; найдальше від 1 цьвітня 1910 будуть уже всї стациї вивидавати такі білети. Станиславівска дирекция надіє ся, що руска суспільність заспокоїть ся сим, та просить подорожуючих Русинів, щоби виявши хиба якісь виїмкові випадки, не домагали ся там, де руских білєтів ще не буде (значить, поза висше названими стациями), видачі таких білетів in blanco, бо се вимагає богато часу, так що при більшім числї таких домагань зелїзничі урядники не були би в силї подолїти працї. Дирекция упевняє вкінци, що нїколи не мала і тепер не має наміру перепиняти справи руских білєтів, а те, що робило ся, було всьо з приказу Міністерства.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи.** (Саля ґімнастична. Початок о год. $7^1/_2$ вечером).

Ві второк, дня 28 с. м. „Під Івана Купала", народний образ зі співами і танцями в 4 діях Старицкого. В 4 дїї „Купальска справа".

В середу, дня 29 с. м. Madame Butterfly, японьска опера в 3 віделонах Пуччінїя.

В четвер, дня 30 с. м. „Филї моря і любови", траґедия в 5 діях а 8 віделонах Ґрільпарцера.

В суботу, дня 1 січня 1910 „Барон циганів", оперета в 3 діях Штравса.

В недїлю, дня 2 січня „Маруся Богуславка", історичні картини зі співами і танцями в 5 діях Старицкого.

В науцї: „Вільгельм Тель", драма Шіллера і „Великий Ґалеотто" драма Ечеґарая.

— **З тов. „Сільский Господар".** Дня 16 с. м. відбули ся в Ходорові перші загальні збори тамошної філії с. товариства. Вписало ся 79 членів. Виділ уконституовав ся в такий спосіб: голова о. Іван Винницкий, заступник Федь Коцовский, секретар інж. Вол. Комариньский, касиер Іван Лушпак, контрольор Кароль Бокє. — Загальні збори філїї „Сільского Господаря" в Збаражи відбудуть ся в суботу 1 січня 1910. Реферувати буде п. Стефан Онишкевич.

— **Дрібні вісти.** Є. В. Цїсар висказав своє признанє для заслуг всїх тих осіб, що співдїлали в приготовних працях над новим австрийским карним процесом. Між иншими таке признанє припало дрови Розенблятови, професорови краківского унїверситету. — Станиславівский директор полициї засуспендував полицийного інспектора Войтасевича і аґента Баєра за ріжні надужитя. — Новий ботанїчний огород буде заложений на Цетнерівцї межи Погулянкою а Личаківским парком, де на ту цїль куплено девять морґів ґрунту. На місци давного огорода при ул. сьв. Николая і Длуґоша стане новий будинок унїверситетский. — В Миколаєві вкрадено тамошному дорожкареви пару білих кобил з упряжию і дорожкою вартости 660 К. — З Гологір втїк 10-лїтний Маркус Пуцер і щез без слїду. — До маґазину фірми Сіменса Шукерта при ул. Бурлярда ч. 3 добули ся злодїї і вкрали 187 лямпок електричних вартости 400 К.

— **Льотерийник.** Сими днями помер у Відни старик, котрий, як показало ся із оставших по нїм паперів, через 50 лїт грав безнастанно в льотерию. В его помешканю найдено кілька скринь самих льотерийних карток. Було їх 160 тисячів штук, а ставки виносили від 20 с. до 10 К. В тих 50-их лїтах програв він більше, як 80 тисячів корон а не виграв нїчого, лиш при кінци житя опамятав ся і пізнав свій нерозум, коли спускав ся на щасте льотерії. Тому то умираючий записав братови оставшу спадщину під тим услівєм, що нїколи не буде грати в льотерию.

— **Нещасливі пригоди.** Із Станиславова доносять: Оногди в броварі п. Пертака в Пасічній робітник Михайло Лишко посовгнув ся на мокрих сходах, а впавши з досить значної висоти на камінні плити потовк ся так сильно, що в годину по тій пригоді помер. — В Лїбохові в Чехії в тамошнім готели „під трема липами" пук ацетиленовий котел, з котрого витворював ся ґаз до осьвітлюваня, а вибух був так сильний, що 1 особу убило на місци, а 2 тяжко поранило. Уряджене готелю по части знищене.

— **З Борщева** доносять: Другі звичайні загальні збори філїї „Просьвіти" в Борщеві відбудуть ся в суботу дня 1. січня 1910 з отсею проґрамою: О год. 10. перед полуднем служба Божа в парохіяльній церкві в Борщеві.

Засуджений стояв вже на руштованю, мав на шиї закинену петлю і повен розпуки розглядав ся по товпі, аж нараз крикнув: „Ось він" — і вказав на незнакомого в білім капелюсї. Тамтого зловлено і поставлено перед суд. Він мав дїйстно чорні набороди і сїрий плащ. Запитаний, як називає ся, відповів він: Люіс. — Коли єму закинено убийство, він змішав ся і признав ся. Кріля сейчас пустили на волю.

— Дивний случай! — відозвав ся котрийсь з товаришів Бинтлїя — і як тут в сни не вірити?!

Всї згодили ся на ту замітку.

Бинтлї мовчав, доки аж всї не виповіли своєї гадки, а відтак говорив дальше:

— Коли Кріль був вже за горами і в безпечности, зловлений убийник здоймив в присутности судиїв приправлені набороди і представив ся — як вірна подруга Кріля. Обоє коли прощали ся, придумали таку штуку.

Серед столовян настала загальна веселість.

— Нема нїчого лїпшого — запримітив Бинтлї — як здоровий, веселий сьміх. Менї все таки якось здає ся, що в наших часах люди вже забули сьміяти ся. Кождий спішить, гонить за зарібком а люди при тім забувають, що найбільшим скарбом єсть радість і вдоволенє, котре повинно в серци знайти собі місце.

— Без сумніву — додав другий товариш — нема нинї вдячности на сьвітї. На мою думку, хто честно сповняє свій обовязок і своєю працею заробляє на хлїб насущний, повинен хвалити Бога і більше не жадати.

— Добре говорите — потакував третий — що до нас однак треба признати, що ми лїпші від инших; не нарікаємо навіть тодї, коли єсть менше занятя і доходи спадають.

— Серце повне простоти — запримітив Бинтлї — єсть найбільшим скарбом.

Всї з напруженєм слухали посивілого в трудах господаря. Ще неодно дотепне або поважне слово окрасило пир того дібраного кружка, котрий окремо від всїх людий творив свій власний сьвіт. По печени загашено сьвітло і на столї появив ся „пуддінґ", облитий румом, котрий горів.

Нараз вбігла служниця до комнати. Здивованє і неспокій пробивали ся на єї лици.

— Пане Бинтлї — відозвала ся она задихана — на горі в сальонї ждуть три незнакомі, котрі хотять побачити ся з вами.

Загальне здивованє.

— А кудиж увійшли? — спитав Бинтлї спокійно.

— Того не знаю. На всякий случай не входовими дверми, бо они замкнені.

— Ну, в такім случаю хиба вікном — відповів веселий Бинтлї — то підїм, панове, побачити, кого маємо приятність повитати в так незвичайній порі.

Господар встав а за ним пішли всї присутні і служба на горішний поверх. В сальонї ждало дїйстно трох елеґантно убраних незнакомих панів, котрі повитали господаря низьким поклоном.

— Чим можу вам служити, панове? — спитав Бинтлї.

Тодї один з прибувших висунув ся наперед, відкашляв, і поклавши руку на серце, виголосив слїдуючу промову:

„Пане! Припала нам в участи честь яко представителям всїх злодіїв та в їх імени, зложити вам, достойний пане, з нагоди 25-их роковин вашої діяльности, сердешні желаня. Реакцийний парлямент не хоче, що правда, й доси признати і вписати в реєстр наше промислове товариство, наш цех, мимо того позваляємо собі збірно зложити вам наші желаня і просити, щоби ви й надальше не позбавляли нас своїх взглядів і товаришам нашим з питомою вам зручностию без болю улекшували подорож на тамтой сьвіт. В доказ поважаня складаємо вам отсей скромний дарунок ювилейний..."

При тих словах виймив з шовкового футерала по майстерски вилиту із срібла шибеницю і з низьким поклоном вручив єї ювилятови.

Господар, тронутий глубоко таким доказом поважаня, на хвильку не міг таки голосу із себе добути. Небавком однак запанував над собою і лагідно але з достоїньством відозвав ся слїдуючими словами:

— Джентельмени! Той доказ вашої любови і вашого привязаня тронув мене до самої глубини. Приймаю его і дякую вам з цїлого серця. Рівночасно мило менї увірити вас, панове, що й на дальше, при виконуваню моїх обовязків службових буду поступати з як найбільшою точностию. А тепер позвольте, що вас почестую чаркою вина.

Сказавши то, дав знак помічникови, котрий небавком вернув з тацою і фляшками.

(Дальше буде).

О год. 11 перед полуднем в салї „Народного Дому“ загальні збори з отсим порядком дневним: 1) Отворене зборів; 2) Звіт з діяльности товариства за рік 1909; 3) Вибір виділу; 4) Внесеня та запити. Підписаний Виділ взиває отсим до як найчисленнїйшої участи. — За виділ: *о. А. Казнов кий*, голова. *Микола Томковид*, секретар.

Тогож дня о 12 год. в полудне відбудуть ся в салї „Народного Дому“ перші загальні збори тов. „Сїльский Господар“ в Борщеві з отсим порядком дневним: 1) Отворене зборів; 2) Відчитане і пояснене статутів; 3) Вибір виділу; 4) Внесеня та запити; 5) Реферат економічно-господарский делеґата головного виділу зі Львова. Всїх, кому розвій нашої сїльскої господарки і доля наших селян нерівнодушна, просить ся о як найчисленнїйшу участь. — За основателїв: *о Евген Дудикевич, о Дмитро Курдидик, др Юлїян Олесницкий.*

— **Доля дитини.** Ще в жовтни 1903 р. ставала померша вже ґр. Ізабеля Квілецка перед берлиньским судом присяжних, обжалована о підсунене дитини. Разом з нею ставав перед судом також і єї муж ґр. Збіґнев Квілецкий тодї лїт 64, повитуха Осовска і дві служниці Кноска і Квятковска. Графині і єї мужеви залежало дуже на тім, щоби мати мужеского потомка, бо тодї майоратска посїлість Врублєво в Познаньщинї осталась би в їх родинї а не перейшла на бічну лїнію. До того ще любила ґрафиня й розтратне житє а щоби роздобути гроший, хотїла позичити більшу суму на гіпотеку своєї посїлости. Однак доки не було спадкоємця, дідича, не могла она того зробити, бо бічна лїнія з того роду була би на то не позволила. В противнім случаю могли би ґраф і ґрафиня самі рішати. Аж ось дня 27 січня 1897 народив ся їм так пожаданий дідич, спадкоємець майорату. Але єї народини вкрила якась дивна тайна а деякі обставини, як вже сам вік супругів — ґр. Збіґнев мав тодї 57 а ґр. Ізабеля 51 лїт — спонукали начальника бічної лїнії того роду, ґр. Мечислава Квілецкого і єго сина Гектора обжалувати ґр. Квілецку о підсунене дитини, котру купили від якоїсь Парчи в Кракові, котра опісля віддала ся за будника зелїзничого Маєра. Розправа в сім процесї, свого часу дуже сензацийна, закінчила ся тим, що суд признав маленького Иосифа Квілецкого дитиною ґрафинї. Хлопцеви тепер трипайцятий рік, він ходить до третої ґімназияльної кляси, учить ся дуже пильно і має бути здібний. Нараз згадана Маєрова — чи справдешна мати, чи лиш длятого, щоби вимусити більшу суму від ґр. Квілецкого, виточила ґрафови процес о віддане дитини. Розправа відбула ся в Познани і закінчила ся тим, що суд першої інстанциї признав, що ґр. Иосиф Квілецкий не єсть Квілецкий і не ґраф, лиш син Маєрової і має ся називати Иосиф Маєр та має бути звернений єго справдешній матери. Так отже дитина, вихована у всяких вигодах і маюча вже сьвідомість того, що походить з ґрафского роду, має вернути з палати під стріху якогось будника, чи тепер малого урядника зелїзничого і признати за свою матїр особу, котрої нїколи не знала і котра нїколи нею не займала ся, та й тепер не годна би їй дати ні відповідного вихованя ні образованя!

— **Бережене старинностий в Галичинї.** Кружок консерваторів у Львові займав ся на послїднім засїданю справою окружника в справі береженя старинних памяток, який має вийти з намістництва в порозуміню з краєвим виділом і еписк. ординариятами. Висловлено також бажане, щоби зі скарбу державного і з краєвого фонду уділено обом кружкам консерваторів запомоги по 2000 К на кілька лїт на зладжене спису всїх старинних памяток краю. На основі реферату архітекта Мокловского ухвалено предложити центральній комісиї внесене на дозвіл розібраня деревляної церкви в Милївцях (пов. Чортків), яка не представляє памяткової вартости, під условем збереженя особливої стїни різьбленої в поперек церкви та ухвалено підперти просьбу Василиян о краєву запомогу на відновлене барокової фасади церкви в Плїсниску, мурованої в XVII. віцї, яка стоїть біля того місця, де була давна церква будована Ізяславом. Дальше принято до відома звіт п. І. Пеленьского про вислїди розкопів на области давного Галича, застерігаючи предложене в найблизшім часї точного звіту в тій справі. Рішено вислати п. Мокловского до Лїсник (пов. Бережани) в цїли оглядженя тамошної деревляної церкви, яка має бути розібрана. Др. Гадачек повідомив, що в Джурові (пов. Городенка) найдено при будові дороги в глубині 1 , метра цвинтарище, з якого викопано диядем зі срібних бляшок, нашитих на тканині і ковтки з круглих дротиків, окрашених бронзовими кульками. Подібні диядеми найдено в Городници і в Михалкові. Мають они походити з X—XI віку. В Псарах коло Рогатина при будові дороги найдено: 7 кістяків звернених головами на захід, 2 горщики, 2 мисочки, глиняну посудину, шпильку і мідяну спинку, які мають походити з римских часів. В Калагарівцї (пов. Скалат) находять люди при ораню глиняні грубі посудини. В околицях Постолівки (пов. Гусятин) найдено в лїсї могили з неолїтичної доби. В однїй з могил була кремінна сокирка і камінна урна. Недалеко тих могил найдено недавно мідяні посудини і людский кістяк з ковтками в устах і в посї.

— **Характеристична статистика.** В місяци липни, серпни, вересни і жовтни згинуло в цїлій Росиї насильною смертию 2352 осіб. В липни згинуло 579 осіб; з того страчено внаслїдок судових вироків 26 осіб; згинуло від розбишацких нападів терористів 175, у всїляких бійках 103, а від самоубийства 275.— В серпни страчено 40 осіб, в нападах згинуло 153 осіб, в бійках 149, а самоубийств було 238; згинуло загалом 580 осіб. — У вересни: страчено 29 осіб, в нападах згинуло 145, в бійках 170, самоубийств було 277; згинуло загалом 621 осіб. — В жовтни страчено 29 осіб, в нападах згинуло 95, в бійках 138, самоубийств було 310; згинуло загалом 572 осіб.

Телеґрами.

Лїзбона 25 грудня. Місто Опорто від двох днів відтяте від всяких сполучень. Буря мала наробити величезної шкоди і потягнула за собою численні нещасливі пригоди. Вихор відогнав всї кораблї від порту. Побоюють ся, що згинуло богато людий.

В наслїдок бурі і перерви комунікаций не одержали ми дальших депеш.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нїчні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**$^{\underline{30}}$, 5·$\underline{50}$, 7·25, **8**$^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8**$^{\underline{40}}$, 9$^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2**$^{\underline{15}}$, 5·40, 10·$\underline{30}$.

З Черновець: **12**$^{\underline{20}}$, 5$^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*), **2**$^{\underline{05}}$, 5·53, **6**$^{\underline{40}}$, 9$^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11$^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9$^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10$^{\underline{12}}$.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$*), 11·$\underline{55}$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8$^{\underline{20}}$.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9$^{\underline{35}}$.
„ $^{2}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, 9$^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, 9$^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·$\underline{10}$.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·$\underline{15}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 2·/9 11$^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**$^{\underline{45}}$, 3$^{\underline{50}}$, **8**$^{\underline{25}}$, 8·40, **2**$^{\underline{45}}$, 3·30*), 6$^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11$^{\underline{15}}$.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8$^{\underline{00}}$, 11$^{\underline{10}}$

До Черновець: **2**$^{\underline{50}}$, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6$^{\underline{00}}$*), 10$^{\underline{35}}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6$^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.

До Сокаля: 6·14, 11.05, 7$^{\underline{10}}$, 11$^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Явор ва: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8$^{\underline{39}}$, 11$^{\underline{32}}$.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6$^{\underline{30}}$, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6·32, 1·49*), 6·$\underline{50}$, 10·$\underline{54}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8$^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8$^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня 5$^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числа льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі зачинив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).